

ter og godkende leverandører distriktsvis eller at lave en samlet aftale, der omfatter hele kommunen. Det fremgår af vejledningen, at tingene skal tilrettelægges, så det ikke virker konkurrenceforvridende. I store kommuner vil kun forholdsvis store firmaer formentlig kunne klare at blive godkendt som leverandører til hele kommunen, hvilket taler for en distriktsopdeling. Til gengæld betyder distriktsopdeling, at borgerne i de forskellige distrikter ikke får samme frie valg. Der vil kunne være distrikter, hvor der kun er få leverandører at vælge imellem, og andre hvor der vil være mange leverandører at vælge imellem. Det giver borgere i samme kommune ulige muligheder for frit valg.

Svar (3/12 02)

Socialministeren (Henriette Kjær):

Med vedtagelse af lovgivningen om det frie leverandørvalg i hjemmeplejen har et bredt flertal i Folketinget besluttet, at de ældre selv skal have friheden til at vælge, hvem der skal levere den personlige pleje eller den praktiske hjælp. Naturligvis under forudsætning af, at leverandøren er godkendt af kommunalbestyrelsen til at udføre hjælpen.

Indførelsen af det frie leverandørvalg på hjemmehjælpsområdet fra den 1. januar 2003 indebærer, at der skal ske en nedbrydning af det kommunale leverandørmonopol på levering af hjemmehjælp, ved at sørge for en fri og lige konkurrence mellem forskellige leverandører – uanset om der er tale om kommunale eller private leverandører. Det stiller krav om gennemsigtighed, og dermed en klar adskillelse af den kommunale leverandørvirksomhed fra den kommunale myndighedsopgave. Den ny lovgivning cementerer, at det er den kommunale myndigheds vigtigste opgave er at varetage borgernes og brugernes interesser, at træffe afgørelser om den nødvendige hjælp og føre tilsyn med, at hjælpen leveres i overensstemmelse med afgørelsen og andre kommunalpolitiske målsætninger.

Samtidig forudsætter gennemførelsen af frit valg lovgivningen, at kommunalbestyrelsen får fuld indsigt i omkostningernes størrelse i den kommunale leverandørvirksomhed. Dette kan have betydning for, om kommunalbestyrelsen ønsker at anvende godkendelsesmodellen eller udbudsmodellen ved levering af ydelserne. Vælger kommunalbestyrelsen godkendelsesmo-

dellen, er de gennemsnitlige omkostninger ved den kommunale leverandørvirksomhed afregningsprisen i forhold til de godkendte leverandører af personlig og praktisk hjælp. Kommunalbestyrelsen får således dokumentation og viden, der kan anvendes til at vurdere sammenhængen mellem det kommunale serviceniveau og omkostningerne.

Det er derfor også min forventning, at de enkelte kommunalbestyrelser tager opgaven med at implementere den ny lovgivning særdeles alvorlig og træffer de beslutninger, der skal til, hvis der er behov for at tilpasse den kommunale leverandørvirksomhed efter de nye vilkår.

Det giver efter min opfattelse ingen mening at tale om, hvorvidt konkurrencehensynet skal veje tungere end de ældres valgfrihed eller andre hensyn i forbindelse med implementeringen af det frie leverandørvalg. Som jeg har beskrevet ovenfor, vil de nye regler om frit leverandørvalg forudsætte, men også medføre, positive effekter i forhold til gennemsigtigheden og effektiviteten i den kommunale hjemmepleje. Det er et grundvilkår for opfyldelsen af Folketingets intentioner, at der er fri og lige konkurrence mellem alle leverandører af hjemmehjælp.

Derfor må det bero på en misforståelse af lovens formål, når spørgsmålet begrundes med, at kommuner med distriktsopdeling kan føre til ulige muligheder for frit valg. Hensigten med lovgivningen har aldrig været, at alle modtagere af personlig og praktisk hjælp fuldt ud skal kunne vælge de samme leverandører. Hensigten er som tidligere nævnt, at give de ældre mulighed for at vælge mellem forskellige leverandører.

Hvis kommunalbestyrelsen har besluttet at foretage en distriktsopdeling i kommunen, og dermed ønsker en organiseret af den kommunale leverandørvirksomhed i mindre enheder, skal det afspejles i kravene til alle leverandører – også de private. De private leverandører har derfor mulighed for at blive godkendt i de enkelte distrikter af hensyn til de ældres valgmuligheder, og dermed også under hensyntagen til den fri og lige konkurrence.

Distriktsopdelingen kan derfor samlet set give de ældre flest valgmuligheder, da de tilgodeser alle leverandører – både de større, som er godkendt til levering i hele kommunen og de mindre, som alene ønsker at levere i enkelt-distrikter.